

David Baldacci

De lange weg naar
genade

A.W. Bruna Uitgevers

*Voor Kristen White, onze steun en toeverlaat:
ik weet niet wat we zonder jou moesten doen,
en ik hoop dat we dat ook nooit ontdekken.
Voor een geweldige collega en vriendin.*

1

Iene miene mutte...

Special agent Atlee Pine van de FBI keek naar de grimmige gevel van het gevangeniscomplex, waar een aantal van de gevaarlijkste menselijke roofdieren ter wereld was gehuisvest.

Ze was hier vannacht om een van hen te spreken.

ADX Florence, ongeveer honderdzesentwintig kilometer ten zuiden van Denver, was de enige supermaximaal beveiligde gevangenis in het federale systeem. De supermaxafdeling was een van vier aparte afdelingen van dit Federal Correctional Complex. In totaal zaten hier meer dan negenhonderd gevangenen.

Vanuit de lucht, als de lampen van de gevangenis brandden, leek Florence een beetje op diamanten op zwart fluweel. De mannen hier, bewakers en gevangenen, waren even hard als deze kostbare edelsteen. Het was geen plek voor doetjes of voor mensen die zich snel lieten intimideren, hoewel de zwaargestoorden natuurlijk welkom waren.

In de supermax zaten op dat moment onder anderen de Unabomber, de dader van de bomaanslag op de Boston Marathon, 9/11-terroristen, seriemoordenaars, een van de daders van de bomaanslag op Oklahoma City, spionnen, leiders van blanke racisten en een stuk of wat kartel- en maffiabazen. Veel gevangenen hier zouden in federale gevangenschap sterven, doordat ze verschillende keren levenslang hadden gekregen.

De gevangenis stond in *the middle of nowhere*. Er was nog nooit iemand ontsnapt, maar als iemand daarin slaagde zou er nergens een plek zijn om zich te verbergen. Het landschap rondom de gevangenis was vlak en open. Rondom het complex groeide nog geen grasrietje en geen enkele boom of struik. De gevangenis was omheind met vier meter hoge muren met prikkeldraad erop en voorzien van

druksensoren. Langs deze muren werd vierentwintig uur per dag gepatrouilleerd door gewapende bewakers en politiehonden. Iedere gevangene die deze plek bereikte werd bijna zeker gedood door honden of door kogels. En maar heel weinig mensen zouden zich druk maken over een seriemoordenaar, terrorist of spion die voor de allerlaatste keer in Colorado voorover op de grond viel.

Het enige raam in elke cel was tien centimeter breed en honderdtwintig centimeter lang, uitgespaard in dik beton, waardoor alleen de lucht en het dak van de gevangenis zichtbaar waren. Florence was zo ontworpen dat geen enkele gevangene zelfs maar kon zien waar hij zich in het complex bevond. De cellen waren drieënhalf bij twee meter en vrijwel alles erin, behalve de gevangene zelf, was van gegoten beton. De douche stopte automatisch, de wc kon niet worden geblokkeerd, de muren waren geïsoleerd zodat de gevangenen niet met elkaar konden communiceren, de dubbele stalen deuren gleden open en dicht door middel van een hydraulisch systeem en de maaltijden werden afgegeven door een luik in het staal. Communicatie met de buitenwereld was verboden, behalve in de bezoekersruimte. Voor ongehoorzame gevangenen, of in geval van een crisis, was er de Z-Unit, ook wel het Black Hole – het Zwarte Gat – genoemd. De cellen daar werden helemaal donker gehouden en in elk betonnen bed waren banden ingebouwd. Eenzame opsluiting was hier eerder regel dan uitzondering. De supermax was niet ontworpen met het doel dat gevangenen nieuwe vrienden maakten.

Atlee Pines SUV werd gecontroleerd en doorzocht, en haar naam en legitimatiebewijs werden vergeleken met de bezoekerslijst. Nadat ze naar de hoofdingang was gebracht liet ze de bewakers daar haar specialagentbadge van de FBI zien. Ze was vijfendertig en had al twaalf jaar deze glanzende badge aan haar riem gehaakt. Op het gouden schild stond een adelaar met gespreide vleugels en daaronder Vrouwe Justitia met haar weegschaal en zwaard. Het was heel gepast, dacht Pine, dat er een vrouw stond op de badge van de beste inlichtingendienst ter wereld.

Pine had haar Glock 23-pistool afgegeven aan de bewakers. In haar SUV had ze de Beretta Nano achtergelaten die normaal gesproken in haar enkelholster zat. Voor zover ze zich kon herinneren was dit de enige keer dat ze haar wapen vrijwillig had afgegeven. Maar de enige

federale supermax van de VS had zijn eigen regels en daar moest ze zich aan onderwerpen als ze naar binnen wilde, en dat wilde ze heel graag.

Ze was lang, op blote voeten bijna één meter tachtig. Ze had haar lengte van haar moeder. Ondanks haar lengte was Pine niet sierlijk of elegant; ze zou nooit op de catwalk lopen of op de cover van een tijdschrift staan als een mager model. Ze was stevig en gespierd doordat ze fanatiek aan gewichtheffen deed. Haar bovenbenen, kuiten en billen waren keihard, haar schouders en bovenarmen goed gevormd, haar armen pezig met lange spierbanden en ze had een stalen rug-gengraat. Ze had ook meegedaan aan MMA- en kickboks wedstrijden, en had zo ongeveer elke manier geleerd waarop ze iemand die groter was dan zij kon verslaan. Al deze vaardigheden had ze aangeleerd en onderhouden met maar één doel voor ogen: overleven in wat voor-namelijk een mannenwereld was. De fysieke kracht, de onbuigzaamheid en het zelfvertrouwen die daarbij hoorden, waren noodzaak. Ze had een hoekig gezicht en was bijzonder aantrekkelijk, betoverend bijna. Ze had donker haar tot op haar schouders en een sombere blik in haar blauwe ogen die de indruk van enorme diepgang wekten.

Ze was nooit eerder in Florence geweest en terwijl ze door twee potige bewakers die geen woord tegen haar hadden gezegd door de gang werd geëscorteerd, was het eerste wat Pine opviel de bijna griezelige rust en stilte. Als federale agent had ze al veel gevangenis bezocht. Normaal was het daar een kakofonie van kabaal, geschreeuw, gejoel, gevloek, schuine praat, beledigingen en dreigementen, met vingers om de tralies en woedende blikken vanuit de duisternis van de cellen. Als je nog geen beest was voordat je naar een maxgevangenis ging, was je dat wel tegen de tijd dat je eruit kwam. Of anders was je dood.

Het was *Lord of the Flies*.

Met stalen deuren en wc's.

Toch was het hier net alsof ze in een bibliotheek was. Pine was onder de indruk. Het was geen geringe prestatie voor een gevangenis om mannen te huisvesten die – met z'n allen – duizenden medemenssen hadden vermoord met bommen, vuurwapens, messen, vergif of gewoon met hun vuisten. Of, in het geval van de spionnen, door hun landverraad.

Tien pond grutten...

Pine was hiernaartoe gereden vanuit St. George, Utah, waar ze woonde en werkte. Daardoor had ze de hele staat Utah en de halve staat Colorado doorkruist. Haar navigatiesysteem had haar verteld dat het iets meer dan elf uur zou kosten om de ruim duizend kilometer af te leggen. Zij had dat in nog geen tien uur gedaan, doordat ze altijd te snel reed, een zware motor in haar SUV had en een radar-verklikker om de onvermijdelijke snelheidscontroles te ontwijken.

Ze was één keer gestopt om naar de wc te gaan en iets te eten te kopen, maar verder had ze plankgas gereden.

Ze had wel met het vliegtuig naar Denver kunnen gaan en daarvandaan hiernaartoe kunnen rijden, maar ze had wat vrije tijd en wilde nadenken over wat ze zou doen als ze op haar bestemming was. En dat kon prima tijdens een lange rit door uitgestrekte en verlaten stukken van Amerika.

Doordat ze in het oosten was opgegroeid, had ze het grootste deel van haar werkzame leven doorgebracht op de open vlakten van het Amerikaanse Zuidwesten. Ze hoopte dat ze de rest daar ook kon doorbrengen, omdat ze hield van de outdoor manier van leven en de ruimte.

Nadat ze een paar jaar bij de FBI had gewerkt, had ze haar eigen opdrachten voor het uitkiezen. En daar was maar één reden voor: Pine was bereid naar plaatsen te gaan waar geen enkele andere agent naartoe wilde. De meeste agenten wilden het liefst worden toegevoegd aan een van de zesenvijftig FBI-veldkantoren. Sommigen hielden van opwinding en wilden naar Miami, Houston of Phoenix. Anderen wilden naar een belangrijker kantoor binnen de bureaucratie van de FBI en probeerden naar New York of D.C. te komen. Los Angeles was om ontelbare redenen populair, net als Boston. Toch had Pine geen enkele belangstelling voor een van die plaatsen. Zij hield van de relatieve afzondering van de RA, *resident agency*, in de middle of nowhere. En zolang ze resultaten boekte en bereid was haar plicht te doen, liet men haar met rust.

In deze weidse omgeving was ze vaak de enige federale agent in een omtrek van honderden kilometers. Ook dat vond ze prettig. Sommigen zouden haar afstandelijk noemen, een controlfreak of antisociaal, maar dat was ze niet. Ze kon juist heel goed met andere

mensen opschieten. Je kon immers geen effectieve FBI-agent zijn zonder uitstekende sociale vaardigheden. Maar ze was erg op haar privacy gesteld.

Pine had een baan aangenomen bij de RA in St. George, Utah. Dat was een bureau met twee medewerkers, en Pine had daar twee jaar gewerkt. Toen de gelegenheid zich voordeed was ze overgeplaatst naar een bureau met één FBI-agent in het stadje Shattered Rock. Deze RA bestond nog maar kort en stond iets ten westen van Tuba City en ongeveer zo dicht bij Grand Canyon National Park als maar mogelijk was zonder feitelijk in het park te staan. Daar werd ze ondersteund door één secretaresse, Carol Blum. Deze vrouw was een jaar of zestig en werkte al tientallen jaren bij het Bureau. Zij beweerde dat de voormalige FBI-directeur J. Edgar Hoover haar held was, ook al stierf hij kort nadat zij daar kwam werken. Pine wist niet of ze de vrouw moest geloven of niet.

Het bezoek van Florence was allang voorbij, maar het Bureau of Prisons had het verzoek van een collega-*fed* ingewilligd. Het was precies twaalf uur 's nachts, een geschikte tijd, vond Pine. Monsters kwamen toch precies om middernacht uit hun hol?

Ze werd naar de bezoekersruimte geëscorteerd en nam plaats op een metalen kruk aan één kant van een dikke glasplaat van polycarbonaat. In plaats van een telefoon zat er een ronde metalen buis in het glas die de enige vorm van mondelinge communicatie mogelijk maakte. Aan de andere kant van het glas zou de gevangene plaatsnemen op eenzelfde metalen kruk die met bouten aan de vloer was bevestigd. De kruk was niet comfortabel, maar dat was ook de bedoeling.

Tien pond kaas...

Ze zat op hem te wachten, met haar handen gevouwen op het vlakke laminaat voor haar. Ze had haar FBI-badje aan haar revers vastgeklemd, omdat ze wilde dat hij die zag. Ze hield haar blik gericht op de deur waardoor hij naar binnen zou worden gebracht. Hij wist dat ze zou komen. Hij had haar bezoek goedgekeurd, een van de weinige rechten die hij hier had.

Pine zette zich een beetje schrap toen ze verschillende voetstappen dichterbij hoorde komen.

De deur werd met een zoemer geopend, en de eerste persoon die

ze zag was een dikke bewaker zonder hals en met brede schouders die bijna de hele deuropening in beslag nam. Achter hem liep een andere bewaker en toen een derde, allebei even groot en indrukwekkend.

Ze vroeg zich even af of er een minimumgewicht gold voor een bewaker hier. Dat moest waarschijnlijk wel.

Ze verdrong deze gedachte even snel als die was opgekomen, want achter hen verscheen de geboeide Daniel James Tor, met zijn volle 1 meter 93. Hij werd gevolgd door een ander trio bewakers. De kleine ruimte was meteen helemaal vol. De basisregel hier, wist Pine, was dat geen enkele gevangene van de ene naar de andere plek werd verplaatst met minder dan drie bewakers. Voor Tor waren er kennelijk twee keer zoveel nodig. Ze kon wel begrijpen waarom dat zo was.

Tor had niet één haar op zijn hoofd. Hij keek voor zich uit met een lege blik in zijn ogen, terwijl de bewakers hem op de kruk zetten en zijn boeien aan een stalen ring in de vloer vastmaakten. Dat was hier ook geen standaardbezoekbeleid, wist Pine.

Maar het was duidelijk wel standaard voor de zevenenvijftigjarige Tor. Hij droeg een witte overall en zwarte schoenen met rubberen zolen zonder veters. Hij droeg een bril met een zwart montuur dat uit één stuk bestond en gemaakt was van zacht rubber zonder metalen pinnetje aan de poten. De lenzen waren van heel dun plastic. Het zou moeilijk zijn om daar een wapen van te maken.

In gevangenissen moest aan de kleinste details worden gedacht, want gevangenen hadden de hele dag en de hele nacht de tijd om manieren te bedenken waarop ze zichzelf en anderen iets konden aandoen.

Ze wist dat Tors lichaam onder de overall helemaal bedekt was met grotendeels door hemzelf aangebrachte tattoo's. De tattoo's die hij niet zelf had gemaakt, waren aangebracht door een paar van zijn slachtoffers die hij had gedwongen als tattoo-kunstenaar te fungeren voordat hij hen naar het hiernamaals had gestuurd. Er werd beweerd dat elke tattoo een verhaal over een slachtoffer vertelde.

Tor woog iets van honderddertig kilo, en Pine schatte dat slechts tien procent daarvan uit vet bestond. De aderen bolden op in zijn hals en op zijn onderarmen. Hier was niet veel te doen behalve trainen en slapen, nam ze aan. En op *high school* was hij atleet geweest,

een steratleet zelfs, met een goedgebouwd lichaam. Het was jammer dat dit superieure lichaam vergezeld ging van een gestoorde, maar briljante geest.

Zodra de bewakers van mening waren dat Tor veilig vastzat, vertrokken ze net zoals ze waren gekomen. Maar Pine hoorde hen vlak achter de deur en ze wist zeker dat Tor hen ook kon horen.

Ze kon zich voorstellen dat hij op de een of andere manier door het glas kon breken. Zou ze hem aankunnen? Dat was een intrigerende hypothetische vraag. Ergens wilde ze zelfs wel dat hij dat zou proberen.

Uiteindelijk richtte hij zijn blik op haar en liet die daar rusten.

Atlee Pine had door een dikke glasplaat veel monsters aangekeken, van wie ze er zelfs een heleboel zelf achter de tralies had gebracht.

Toch was Daniel James Tor anders. Hij was misschien wel de meest sadistische en productiefste seriemoordenaar van zijn generatie – misschien wel van elke generatie ooit.

Hij legde zijn geboeide handen op de gelamineerde plaat voor zich en boog zijn hoofd naar rechts tot er iets knapte. Daarna keek hij haar weer aan na een korte blik op haar badge. Hij trok zijn lippen even op voor dit symbool van wet en orde.

‘En?’ vroeg hij, met een zachte en monotone stem. ‘Jij hebt om dit gesprek gevraagd.’

Het moment, dat er al eeuwen aan zat te komen, was eindelijk aangebroken. Pine leunde naar voren, haar lippen maar twee centimeter van het dikke glas. ‘Waar is mijn zus?’

Iene miene mutte...

2

Tors lege blik veranderde niet door Pines vraag.

Aan de andere kant van de deur, waar de bewakers waren, hoorde Pine gemompel, geschuifel van voeten en een enkele keer de klap van de palm van een hand tegen een metalen wapenstok. Gewoon als oefening voor het geval dat die in een fractie van een seconde om Tors hoofd moest worden gewikkeld.

Ze zag aan Tors blik dat hij het ook hoorde. Hem ontging hier kennelijk niets, ook al was hij uiteindelijk opgepakt omdat hem wel iets was ontgaan.

Pine leunde iets naar achteren op haar kruk, sloeg haar armen over elkaar en wachtte op zijn antwoord. Hij kon nergens naartoe en zij hoefde naar niets toe wat belangrijker was dan dit.

Tor bekeek haar met een onderzoekende blik die hij misschien ook had gebruikt om al zijn slachtoffers in te schatten. Vierendertig waren er bevestigd geweest. 'Bevestigd', maar het totaal was dus onbekend. Men vreesde dat het werkelijke aantal drie keer zo hoog was als het officiële.

Pine was hier in verband met een niet-bevestigd slachtoffer. Zij was hier in verband met één enkel slachtoffer dat niet eens op de nominatie stond om te worden toegevoegd aan het totaal aantal slachtoffers van deze verdorven man.

Tor was alleen aan de doodstraf ontsnapt door het simpele feit dat hij met de autoriteiten had meegewerkt en de locatie had onthuld van de plaatsen waar drie van zijn slachtoffers lagen. Door deze onthulling hadden drie families het verwerkingsproces min of meer kunnen afronden. En door deze onthulling had Tor in leven kunnen blijven, ook al verbleef hij in een kooi, voor altijd. In gedachten zag Pine hem terwijl hij deze deal sloot – ontspannen, zelfvoldaan misschien zelfs, in de wetenschap dat hij er het beste vanaf kwam.

Zijn slachtoffers waren dood. Hij niet. En deze man had een heleboel doden op zijn geweten.

Midden jaren negentig was hij gearresteerd, berecht en veroordeeld. In 1998 had hij in een gevangenis twee bewakers en een andere gevangene vermoord. De staat waar dit was gebeurd kende de doodstraf niet, want anders zou Tor al in de dodencellen zitten of al zijn geëxecuteerd. Dat had geleid tot zijn overplaatsing naar ADX Florence. Hij zat op dit moment bijna veertig levenslange gevangenisstraffen uit. Tenzij hij net als Methusalem negenhonderd-negenenzestig jaar leefde, zou hij hier sterven.

Maar dat leek hem allemaal niets te doen.

‘Naam?’ vroeg hij, alsof hij een baliemedewerker was die een bestelling moest controleren.

‘Mercy Pine.’

‘Plaats en tijdstip?’ Hij zat haar nu te pesten, maar ze moest wel meespelen.

‘Andersonville, Georgia, 7 juni 1989.’

Hij liet zijn nek nog een keer knakken, deze keer aan de andere kant. Hij strekte zijn lange vingers en liet de gewrichten kraken. De enorme man leek uit een enorme hoeveelheid drukpunten te bestaan. ‘Andersonville, Georgia,’ zei hij peinzend. ‘Een heleboel doden daar. Confederate-gevangenis tijdens de Burgeroorlog. De commandant, Henry Wirz, is geëxecuteerd voor oorlogsmisdaden. Wist je dat? Geëxecuteerd omdat hij zijn werk deed.’ Hij glimlachte. ‘Hij was een Zwitser. Volkomen neutraal. En hem hebben ze opgehangen. Vreemd soort rechtvaardigheid.’ De glimlach verdween even snel als hij was verschenen, als een opgebrande lucifer.

Ze zei: ‘Mercy Pine. Zes jaar oud. Ze verdween op 7 juni 1989. Andersonville, in het zuidwesten van Macon County, Georgia. Moet ik het huis beschrijven? Ik hoorde dat je een fotografisch geheugen hebt voor je slachtoffers, maar misschien heb je wat hulp nodig. Het is al even geleden.’

‘Welke kleur haar had ze?’ vroeg Tor en hij trok zijn lippen op zodat zijn brede, rechte tanden zichtbaar werden.

Als reactie maakte Pine haar haar los. ‘Dezelfde kleur als ik. We waren een tweeling.’

Deze verklaring leek een sprankje belangstelling te wekken bij Tor

dat daarvoor niet aanwezig was geweest. Dat had ze verwacht. Ze wist alles over deze man, op één ding na.

Dat ene ding was de reden dat ze hier vannacht was.

Hij leunde naar voren, opgewonden, waardoor zijn boeien rinkelde. Hij keek weer naar haar badge. Hij zei gretig: 'Een tweeling. FBI. Ik begin het te begrijpen. Ga door.'

'Van jou was bekend dat je in 1989 in dat gebied opereerde. Atlanta, Columbus, Albany, het centrum van Macon.' Ze haalde een rode lippenstift uit haar zak en tekende een stip op het glas voor elk van deze locaties die ze opsomde. Daarna verbond ze die stippen met elkaar, waardoor een bekende vorm ontstond. 'Je was een rekenwonder. Je houdt van geometrische vormen.' Ze wees naar haar tekening. 'Kijk, een diamantvorm. Daardoor hebben ze je uiteindelijk te pakken gekregen.'

Dit was het 'iets' wat Tor was ontgaan: een patroon dat hij zelf had gecreëerd.

Hij klemde zijn lippen op elkaar. Ze wist dat geen enkele seriemoordenaar ooit zou toegeven dat iemand hem te slim af was geweest. Deze man was duidelijk een sociopaat én een narcist. Mensen deden narcisme vaak af als relatief ongevaarlijk, doordat de term soms werd gebruikt voor het clichébeeld van een ijdele man die verlangend in een plas water of een spiegel naar zijn spiegelbeeld keek.

Maar Pine wist dat narcisme misschien wel een van de gevaarlijkste eigenschappen was die iemand kon bezitten en wel om één belangrijke reden: een narcist was niet in staat empathie voor anderen te voelen. En dat betekende dat het leven van anderen niets betekende voor een narcist.

Moorden kon zelfs net zoiets zijn als een soort shot fentanyl: onmiddellijke euforie door de overheersing en vernietiging van een ander mens. Dat was de reden dat vrijwel iedere seriemoordenaar ook een narcist was.

Ze zei: 'Maar Andersonville maakte geen deel uit van dat patroon. Was dat een eenmalige gebeurtenis? Was je aan het freelancen? Waarom ging je naar mijn huis?'

'Het was een ruit, geen diamant,' zei Tor.

Pine reageerde hier niet op.

Hij zei, alsof hij een groep leerlingen les gaf: 'Mijn patroon was een

ruit, een vierkant als je wilt, een figuur met vier even lange zijden en niet even lange diagonalen. Een vlieger is bijvoorbeeld alleen een parallellogram als het een ruit is.' Hij keek met een neerbuigende blik naar haar tekening. 'Een diamant is geen juiste of correcte wiskundige term. Maak die fout dus niet weer. Dat is gênant. En onprofessioneel. Heb je je eigenlijk wel voorbereid op dit gesprek?' Hij maakte een afwijzend gebaar met zijn geboeide handen en keek met een blik vol afkeer naar de figuur die ze op het glas had gemaakt, alsof ze daar iets smerigs had getekend.

'Dank je wel, dat maakt het volkomen duidelijk,' zei Pine, die geen enkele belangstelling had voor wiskunde in het algemeen en parallellogrammen in het bijzonder. 'Dus waarom die uitzondering? Je was nooit eerder van een patroon afgeweken.'

'Jij neemt aan dat mijn patroon was doorbroken. Je neemt aan dat ik in de nacht van 7 juni 1989 in Andersonville was.'

'Ik heb helemaal niet gezegd dat het nacht was.'

De glimlach kwam even terug. 'De boeman komt toch alleen om middernacht tevoorschijn?'

Pine dacht even aan haar eerdere gedachte aan monsters die alleen om middernacht toeslaan. Om deze moordenaars te kunnen vangen moest ze net zo denken als zij. Dat vond ze een bijzonder verontrustende gedachte, nog altijd.

Voordat ze antwoord kon geven vroeg hij: 'Zes jaar? Een tweeling? Waar was het precies?'

'In onze slaapkamer. Je kwam door het raam naar binnen. Je plakte onze mond dicht met tape zodat we niet konden roepen en je drukte ons neer met je handen.' Ze haalde een stuk papier uit haar zak en hield dat tegen het glas zodat hij de tekening op de andere kant kon zien.

Hij keek met een ondoorgrondelijke blik naar het papier, een blik die zelfs een ervaren agent als Pine niet kon lezen. 'Een kinderrijmpje van vier regels?' vroeg hij, en hij gaapte. 'Wat ga je hierna doen? Een liedje zingen?'

'Je tikte op ons voorhoofd terwijl je de tekst opdreunde,' zei Pine en ze leunde iets naar voren. 'Bij elk woord op een ander voorhoofd. Je begon met mij en eindigde met Mercy. Daarna nam je haar mee en deed je dit bij mij.'

Ze trok haar haar naar achteren zodat een litteken achter haar linkerslaap zichtbaar werd. ‘Weet niet zeker wat je gebruikte. Het was vaag allemaal. Misschien alleen je vuist. Je brak mijn schedel.’ Ze zei: ‘Maar jij was een grote man en ik was maar een klein kind.’ Ze zweeg even. ‘Nu ben ik geen kind meer.’

‘Nee, dat klopt. Hoe lang ben je, één meter tachtig?’

‘Mijn zusje was ook groot, zelfs op haar zesde, maar mager. Zo’n grote vent als jij kon haar gemakkelijk dragen. Waar heb je haar mee naartoe genomen?’

‘Alweer een veronderstelling. Zoals je al zei, had ik nooit eerder een patroon doorbroken. Waarom denk je dat ik dat toen wel deed?’

Pine boog zich nog dichter naar het glas toe. ‘Weet je, ik herinner me dat ik je zag.’ Ze keek hem onderzoekend aan. ‘Je bent behoorlijk onvergetelijk.’

De lippen krulden weer, als de pees van een boog die naar achteren wordt getrokken, op het punt een dodelijke pijl af te schieten. ‘Je herinnert je dat je me zag? En dan kom je nu pas? Negenentwintig jaar later?’

‘Ik wist dat je nergens naartoe ging.’

‘Een slappe smoes, en niet echt een antwoord.’ Hij keek weer naar haar badge. ‘FBI. Waar werk je? Hier in de buurt?’ vroeg hij een beetje te gretig.

‘Waar heb je haar naartoe gebracht? Hoe is mijn zus gestorven? Waar is haar lichaam?’ Pine ratelde deze vragen snel af, omdat ze die tijdens de lange rit hiernaartoe had geoefend.

Tor maakte gewoon zijn eigen gedachte af. ‘Geen veldkantoor, neem ik aan. Je lijkt me geen hoofdkantoor type. Je jurk is casual en je bent hier buiten de bezoektijden, en dat past niet echt in het boekje van de FBI. En je bent alleen, maar jouw soort reist graag met z’n tweeën als het een officiële zaak is. Plus de persoonlijke grootheid van de vergelijking.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg ze, terwijl ze hem aankeek.

‘Als je je tweelingzus of -broer verliest, word je een eenling, alsof je de helft van jezelf kwijt bent. Zodra die emotionele band is verbroken kun je op niemand meer leunen en niemand anders vertrouwen. Je bent niet getrouwd,’ zei hij met een blik op haar ringvinger. ‘Dus heb je niemand die je levenslange straf van verlies verbreekt

tot je op een dag sterft, alleen, gefrustreerd, ongelukkig.’

Hij zweeg en keek licht geïnteresseerd. ‘Toch is er iets gebeurd waardoor je hier na bijna dertig jaar naartoe komt. Heeft het je zoveel tijd gekost om de moed op te brengen me te zien? Een FBI-agent? Dat stemt tot nadenken.’

‘Er is geen enkele reden waarom je het me niet zou vertellen. Ze kunnen je nog een keer extra levenslang geven, maar dat maakt niet uit. Jij blijft in Florence.’

Zijn volgende antwoord verraste haar, maar dat had misschien niet zo moeten zijn. ‘Jij hebt minstens zes mensen zoals ik opgespoord en gearresteerd. De minst getalenteerde van hen heeft vier mensen vermoord, en de meest getalenteerde tien.’

‘Getalenteerd? Zo zou ik het zeker nooit noemen.’

‘Maar daar is echt talent voor nodig. Het is niet gemakkelijk, hoor, hoe de maatschappij er ook over denkt. De mensen die jij hebt gearresteerd waren natuurlijk niet van mijn klasse, maar je moet ergens beginnen. Maar goed, zo te zien is het een specialiteit van je geworden, mensen zoals ik op te jagen. Het is leuk om hoog te richten, maar je kunt ook te ambitieus worden of te veel zelfvertrouwen krijgen. Zoals wanneer je met was tussen je vleugels te dicht naar de zon vliegt, zoiets. Dat kan je dood betekenen. Dat kán er natuurlijk prachtig uitzien, maar dat geldt volgens mij niet voor jou. Maar ik zou het graag proberen.’

Pine liet deze gestoorde monoloog die eindigde met het dreigement aan haar adres langs zich heen glijden. Als hij zei dat hij haar wilde vermoorden, betekende dit dat ze zijn aandacht had. Ze zei: ‘Zij opereerden in het westen. Hier heb je weidse vlakten zonder een politieagent op elke straathoek. De mensen komen en gaan, een heleboel weglopers, mensen die op zoek zijn naar iets nieuws, lange stukken afgelegen snelwegen, miljoenen plaatsen om een lijk te dumpen. Dat is handig voor... talent zoals dat van jou.’

Hij spreidde zijn handen zo ver hij kon met zijn boeien. ‘Kijk eens aan, dat is beter.’

‘Het zou veel beter zijn als je mijn vraag beantwoordde.’

‘Ik begrijp ook dat je op college maar een pond te licht was, anders was je in het Amerikaanse Olympische team opgenomen als gewichtheffer.’

Toen ze niet antwoordde, zei hij: ‘Google heeft zelfs Florence bereikt, special agent Atlee Pine uit Andersonville, Georgia. Ik heb gevraagd om wat achtergrondinformatie over jou als voorwaarde voor dit gesprek. Jij hebt zelfs een eigen Wikipedia-pagina verdiend. Die is veel minder lang dan de mijne, maar nogmaals, je bent nog jong. Maar een lange carrière is geen garantie.’

‘Het was een kilo, geen pond. Het trekken deed me de das om, dat was nooit mijn beste oefening. Stoten ligt me meer.’

‘Een kilo, inderdaad. Mijn fout. Je bent dus in werkelijkheid iets zwakker dan ik dacht. En natuurlijk een mislukking.’

‘Je hebt geen enkele reden om het me niet te vertellen,’ herhaalde ze. ‘Geen enkele.’

‘Je wilt het afsluiten, net als die anderen?’ vroeg hij verveeld.

Pine knikte, maar alleen omdat ze bang was voor de woorden die op dat moment uit haar mond konden komen. Anders dan Tor aan- nam had ze zich wel op dit gesprek voorbereid. Alleen kon je je nooit volledig voorbereiden op een confrontatie met deze man.

‘Weet je wat ik echt heel leuk vind?’ vroeg Tor.

Pine bleef hem aankijken, maar reageerde niet.

‘Wat ik echt heel leuk vind is dat ik je hele zielige leventje heb bepaald.’ Tor leunde opeens naar voren. Zijn brede schouders en enorme kale hoofd leken het hele glas te vullen, net als een man die door het slaapkamerraam van een klein meisje binnenkomt. Een kort angstaanjagend moment was Pine weer zes en tikte deze duivel bij elk woord van het versje met zijn vinger op hun voorhoofd, met de dood voor degene die hij het laatste aanraakte.

Mercy. Niet haar.

Mercy! Niet haar.

Daarna ademde ze amper hoorbaar uit en raakte onbewust de badge op haar jasje aan.

Haar toetssteen. Haar magneet. Nee, haar rozenkrans.

De beweging ontging Tor niet. Hij glimlachte niet triomfantelijk en hij keek niet kwaad, maar teleurgesteld. En toen, even later, ge- desinteresseerd. Zijn blik werd leeg en zijn lichaam ontspande, ter- wijl hij naar achteren leunde. Hij zakte in elkaar en zijn energie, en daarmee zijn levendigheid, was verdwenen.

Pine voelde dat elke cel in haar lichaam zich afsloot. Ze had dit zo-

juist helemaal verkloot. Hij had haar op de proef gesteld en daar was ze niet tegen opgewassen geweest. De boeman was om middernacht gekomen en had gezien dat ze er niet was.

‘Cipers!’ riep hij. ‘Ik ben klaar. We zijn klaar.’ Zodra hij uitgesproken was vertrok hij zijn mond in een boosaardige grijns, en Pine wist precies waarom: dit was de enige keer dat hij hún bevelen kon geven.

Toen ze binnenkwamen, hem losmaakten van de ring en hem wilden wegleiden, stond Pine op. ‘Je hebt geen enkele reden om het me niet te vertellen.’

Hij nam niet de moeite naar haar te kijken.

‘De zwakken zullen de aarde nooit erven, Atlee Pine uit Andersonville, tweelingzus van Mercy. Wen er maar aan. Maar als je je weer een keer wilt afreageren, weet je waar je me kunt vinden. En nu ik jou heb ontmoet’ – hij keek opeens naar haar achterom, met een wrede, verlangende blik op zijn gezicht, waarschijnlijk het laatste wat zijn slachtoffers ooit hadden gezien – ‘zal ik jou nóóit vergeten.’

De metalen deur ging dicht en werd achter hem op slot gedaan. Ze luisterde naar de voetstappen die Tor terugbrachten naar zijn betonnen kooi van drieënhalft bij twee meter.

Pine bleef nog even naar de deur kijken, veegde de lippenstift van het glas waardoor de kleur van bloed op de palm van haar hand kwam, liep dezelfde weg terug, kreeg haar pistool weer en verliet ADX Florence, waarna ze op precies zestienhonderd meter boven zeeniveau de frisse lucht inademde.

Ze zou niet huilen. Ze had geen traan gelaten sinds Mercy was verdwenen. Toch wilde ze iets voelen. Maar het was er gewoon niet. Ze was gewichtloos, alsof ze op de maan was, leeg. Hij had wat ze nog overhad gewoon uit haar gehaald. Nee, niet gehaald. Gezogen.

En het ergste was dat nog altijd niet bekend was wat er met haar zus was gebeurd.

Ze reed honderdzestig kilometer in westelijke richting naar Salida en ging naar het goedkoopste motel dat ze kon vinden, omdat ze deze reis zelf moest betalen.

Vlak voordat ze in slaap viel dacht ze terug aan de vraag die Tor had gesteld.

En dan kom je nu pas? Negenentwintig jaar later?

Daar was een goede reden voor, dat vond Pine tenminste. Maar misschien was dat ook een smoesje.

Ze droomde niet over Tor die nacht. Ze droomde niet over haar zus, die al bijna dertig jaar dood was. Het enige beeld dat haar onderbewuste vasthield was van haarzelf toen ze zes was en voor het eerst naar school liep zonder Mercy's hand in de hare. Een diepbedroefd klein meisje met vlechtjes dat haar andere helft kwijt was, zoals Tor zelf had gesuggereerd.

Haar betere helft, dacht Pine, omdat zij degene was geweest die altijd in de problemen kwam, terwijl haar tien minuten oudere 'grote zus' altijd voor haar was opgekomen of haar had gedekt. Onvoorwaardelijke loyaliteit en liefde.

Daarna had Pine dat nooit meer gevoeld, haar hele leven niet.

Misschien had Tor gelijk over haar toekomst.

Misschien.

En toen zijn andere sneer, die dwars door haar verdediging heen was gegaan en haar in het diepst van haar hart had getroffen.

Jij hebt mijn leven bepaald?

Toen ze voelde dat haar lippen trilden, stond ze op, liep onzeker naar de badkamer en stak haar hoofd onder de douche. Ze hield haar hoofd daar tot de kou zo ondraaglijk werd dat ze het bijna uitgilde van de pijn. Maar toch vermengde niet één traan zich met het ijskoude kraanwater.

Ze stond op zodra het licht werd, douchte, kleeedde zich aan en reed naar huis. Halverwege stopte ze om iets te eten te kopen. Terwijl ze weer in haar SUV stapte kwam er een berichtje binnen.

Ze verstuurde een antwoord, sloot het portier, startte de motor en trapte het gaspedaal diep in.

3

De Grand Canyon is een van de zeven natuurwonderen in de wereld en het enige in Amerika. Het is de op een na grootste kloof op aarde, na Tsangpo Canyon in Tibet die iets langer maar veel dieper is. De Grand Canyon wordt elk jaar bezocht door vijf miljoen mensen van over de hele wereld.

Toch zou niet meer dan één procent van die mensen ooit de plek bereiken waar Atlee Pine nu was: aan de oevers van de Colorado River, helemaal onder in de canyon.

Phantom Ranch, op de bodem van de canyon, was niet alleen de populairste overdekte accommodatie hier, maar ook de enige. De mensen die hiernaartoe kwamen konden dat op drie manieren doen: over het water, op een muilezel of te voet.

Pine was met de auto naar het Grand Canyon National Park Airport gereden. Daar was ze in een gereedstaande helikopter van de National Park Service geklommen en had ze de verticale afdaling naar de bodem van de canyon gemaakt. Na de landing waren Pine en haar metgezel Colson Lambert meteen te voet vertrokken. Lambert was een Park Service Ranger, een geüniformeerde boswachter in overheidsdienst.

Pine liep snel met haar lange benen, terwijl ze keek en luisterde of er ratelslangen waren. Dat was één reden dat de natuur hun een ratel had gegeven: zodat de mensen ze met rust lieten.

Waar is mijn ratel? dacht Pine.

‘Wanneer hebben ze hem gevonden?’ vroeg ze.

‘Vanochtend,’ antwoordde Lambert.

Voorbij een flauwe bocht in de rotswand zag Pine een blauw zeildoek dat rond het lichaam van het slachtoffer was opgezet en twee mannen. De ene man droeg net als Lambert het uniform van de National Park Service: een grijs overhemd met een lichte, vrij platte

hoed met een zwarte band erom met daarop de letters USNPS (U.S. National Park Service). Pine kende hem: hij heette Harry Rice en had precies dezelfde lichaamsbouw als Lambert.

De andere man was gekleed als een *wrangler*, een paardenverzorger. Hij was lang en slank, en zijn gezicht was sterk getekend door het zware buitenleven. Hij had dik, grijs wordend haar dat nog in de vorm stond van de hoed met brede rand die hij in zijn hand had.

Pine liet haar badge zien en vroeg: 'Hoe heet u?'

'Mark Brennan. Ik ben een van de muilezelwranglers.'

'Heb jij hem gevonden?'

Brennan knikte. 'Voor het ontbijt. Zag de gieren cirkelen.'

'Wees eens iets preciezer over het tijdstip.'

'Eh... halfacht.'

Pine liep langs het zeildoek, ging op haar hurken zitten en keek naar het karkas, terwijl de anderen om haar heen gingen staan.

De muilezel woog bijna vijfhonderd kilo, dacht ze, en had een schofthoogte van ongeveer één meter zestig. Het veulen van een paardenmerrie met een ezelhengst heet een muilezel. Als ze een lading trekken lopen ze langzamer dan paarden, maar ze lopen zekerder, leven langer, zijn zo ongeveer even sterk als welk ander dier ook en hebben een enorm uithoudingsvermogen.

Pine trok de latex handschoenen aan die ze uit haar heuptasje had gehaald en pakte de zweep op die naast het onfortuinlijke dier lag en die door de muilezelwranglers een *motivator* wordt genoemd. Een motivator wordt gebruikt om ervoor te zorgen dat de muilezels gras dat tussen de rotsen op het pad groeit negeren of gewoon rechtop staand een dutje doen.

Pine raakte de al helemaal stijve voorpoot van het dier aan. 'Die vertoont al rigor. Ligt hier zeker al een tijdje.' Aan de wrangler vroeg ze: 'Je vond hem dus om halfacht. Was hij toen net zo stijf als nu?'

Brennan schudde zijn hoofd. 'Nee, maar ik moest wel een paar beesten weggagen. Die waren er al aan begonnen. Dat kun je hier zien, en daar.' Hij wees naar verschillende plaatsen waar vlees af was gescheurd.

Pine keek op haar horloge. Het was halfzeven, er waren dus elf uren verstreken sinds de muilezel was gevonden. Nu moest ze een parameter aan de andere kant vaststellen. Ze ging verzitten en keek

naar de buik van het dier. ‘Afgeslacht,’ zei ze. ‘Opwaartse steek en daarna een snee over de buik.’

Ze keek op naar Brennan. ‘Ik neem aan dat dit een van jouw dieren is?’

Brennan knikte en ging op zijn hurken zitten. Hij keek met een verdrietige blik naar het dode dier. ‘Sallie Belle. Uiterst betrouwbaar. Verdomd jammer.’

Pine keek naar het opgedroogde bloed. ‘Haar dood was niet pijnloos. Heeft niemand iets gehoord? Ezels kunnen een heleboel herrie maken en deze canyon is een enorme klankkast.’

‘Deze plek is kilometers bij de ranch vandaan,’ zei Rice.

‘Maar hierbeneden is wel een parkrangerstation,’ zei Pine.

‘Toch is dat hier nog heel ver vandaan en de dienstdoende ranger heeft niets gehoord of gezien.’

‘Oké, maar er moeten een heleboel mensen zijn die een voet- of boottocht maken op de Bright Angel Campground naast de Phantom Ranch. De Ranch kan hun niet allemaal onderdak bieden, zodat de meeste anderen naar Bright Angel gaan. En ik weet wel dat het “heel ver” is, maar toch moet deze muilezel vanaf het weiland van de Ranch hiernaartoe zijn gebracht.’

Lambert zei: ‘Er wáren daar ook heel veel mensen. Maar niemand die we hebben gesproken heeft iets gezien of gehoord.’

Ze zei: ‘Nog belangrijker: wie heeft het lef om onder een muilezel te kruipen en een mes in zijn buik te steken?’

Brennan zei: ‘Inderdaad. En weet je wat ik denk? Als je een muilezel slacht, hoor je dat zelfs in de county hiernaast.’

Pine keek naar het zadel. ‘Oké, dus wie is de ruiter en waar is hij?’

‘Benjamin Priest,’ zei Rice. ‘Nergens te vinden.’

Brennan zei: ‘Hij kwam gisteren naar beneden. Maakte deel uit van een groep van tien.’

‘Dat is jullie max, nietwaar?’ zei Pine.

‘Ja. We brengen hier elke dag twee groepen naartoe. Wij zaten in de eerste groep.’

‘Dus hij kwam hiernaartoe, en toen?’

‘We hebben overnacht in Phantom. We zouden vanochtend na het ontbijt vertrekken. Over de Black Bridge en weer omhoog naar de South Rim. Net als anders.’

‘Het is ongeveer vijfenhalf uur naar beneden en ongeveer twee keer zolang weer naar boven?’ zei Pine.

‘Zoiets ja,’ beaamde Brennan.

Pine bekeek de omgeving. Op de bodem van de canyon was het zeker zevenentwintig graden en op de South Rim zo’n zes graden koeler. Ze voelde al zweet op haar gezicht, onder haar oksels en op haar rug. ‘Wanneer werd Priest vermist?’

Rice zei: ‘Vanochtend toen de mensen naar de eetzaal kwamen voor het ontbijt.’

‘Waar logeerde Priest? Op een van de slaapzalen of in een hut?’

Brennan zei: ‘In een van de hutten.’

‘Vertel me wat jullie gisteravond deden.’

Brennan zei: ‘Iedereen gebruikte de avondmaaltijd in de eetzaal. Een paar mensen waren aan het kaarten of schreven ansichtkaarten, en anderen zaten op de rotsen met hun voeten in de kreek. De gewone dingen. Daarna vertrok iedereen naar zijn slaapplek, ook Priest.’

‘Wanneer was de laatste keer dat iemand hem zag?’

Rice zei: ‘Voor zover we weten was dat gisteravond om een uur of negen.’

‘Maar niemand heeft hem in bed zien stappen of later gezien dat hij de hut verliet?’

‘Nee.’

‘Dus hoe is Sallie Belle hier gekomen?’ vroeg ze aan Brennan.

‘Eerst dacht ik dat ze op de een of andere manier was uitgebroken. Toen zag ik dat haar zadel en hoofdstel weg waren, dus had iemand haar gezadeld en opgetuigd.’

Ze bleef Brennan aankijken. ‘Wat dacht je toen de muilezel weg was?’

‘Tja, eerst dacht ik dat iemand had besloten om voor het ontbijt in zijn eentje op stap te gaan.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik heb mensen hier allerlei stomme dingen zien doen.’

‘Beschrijf Priest.’

‘Eind veertig, begin vijftig. Ongeveer één meter zeventig en tachtig kilo.’

‘Blank? Zwart?’

‘Blank. Donker haar.’

‘Goed lichaam?’

‘Hij was dik, maar niet echt te zwaar. Maar geen marathonloper.’

‘Negentig kilo is jullie maximumgewicht voor muilezelruiters?’

Brennan knikte. ‘Dat klopt.’

‘Heb je met hem gepraat?’

‘Een enkele keer, als ik beneden kwam.’

‘Leek hij nerveus?’

‘Hij zag een paar keer een beetje bleek. De ruggenwervels van muilieren zijn aan elkaar vastgemaakt en de dieren lopen naast het pad. Dus soms hangt hun lichaam, en dus ook de ruiter, over de rand en dat kan eerst heel eng zijn. Maar hij zwoegde door.’

Ze keek Lambert aan. ‘Wat weet je over hem?’

Lambert haalde een notitieboekje tevoorschijn en sloeg het open. ‘Hij komt uit D.C. Werkt voor een van die overheids-*contractors* in de Beltway, Steenbok Consultants.’

‘Familie?’

‘Niet getrouwd, geen kinderen. Eén broer, woont in Maryland. Ouders overleden.’

‘Dus je hebt hem al op de hoogte gebracht?’

‘Hij stond in Priests papieren als zijn contactpersoon in geval van nood. We hebben hem verteld dat zijn broer wordt vermist.’

‘Ik moet zijn contactgegevens hebben.’

‘Zal ik je mailen.’

‘Hoe klonk zijn broer?’

Rice zei: ‘Ongerust. Hij vroeg of hij hiernaartoe moest vliegen. Ik zei dat-ie beter kon wachten. De meeste mensen die worden vermist duiken gezond en wel weer op.’

‘Maar sommigen niet,’ zei Pine. ‘Waar zijn zijn spullen?’

Lambert zei: ‘Verdwenen. Misschien heeft hij ze meegenomen.’

Rice zei: ‘Zijn broer belde Priest nadat ik hem had gesproken. Heeft hem ook gemaaild. Hij belde me terug en zei dat hij geen enkele reactie had gekregen.’

‘Socialmedia-activiteit?’

‘Ik heb er niet aan gedacht om daarnaar te vragen,’ zei Rice. ‘Ik kan hem nog een keer bellen.’

‘Hoe is hij hier gekomen? Auto? Bus?’

‘Ik hoorde hem zeggen dat hij met de trein is gekomen,’ zei Brennan.

‘Waar logeerde hij?’

Rice zei: ‘We hebben navraag gedaan bij El Tovar, Bright Angel, Thunderbird en allerlei andere mogelijke plaatsen. Maar daar had hij geen kamer.’

‘Hij moet ergens hebben overnacht.’

‘Misschien op een van de campings, in het park of daar vlakbij,’ zei Lambert.

‘Oké, hij kwam hier met de trein naartoe. Maar als hij uit D.C. kwam zal hij eerst naar Sky Harbor zijn gevlogen. Misschien logeerde hij daar ergens tot hij naar Williams, Arizona, ging. Daar vertrekt de trein toch vandaan?’

Lambert knikte. ‘Er is een hotel bij het station. Misschien heeft hij daar overnacht.’

‘Heb je hierbeneden al gezocht?’

‘We hebben een zo groot mogelijk gebied afgezocht. Tot nu toe geen spoor. En het begint donker te worden.’

Pine dacht over dit alles na. In de verte hoorde ze het felle blafje van een coyote, gevolgd door de echo van het geratel van een slang. Er is misschien een soort evenwicht tussen de roofdieren als het donker wordt, dacht Pine. Binnen de stevige wanden van de canyon bevond zich een complex aantal fragiele ecosystemen, maar de mens was hier binnengedrongen. De natuur leek altijd goed te functioneren totdat de mens verscheen.

Ze keek naar links, waar helemaal in de verte Lake Mead lag in de buurt van de grens tussen Arizona en Nevada. Rechts, ook heel ver weg, lag Lake Powell in Utah. Tussen deze beide meren lag de gigantische canyon, een diepe snee in het oppervlak van Arizona; niet alleen zichtbaar vanuit een vliegtuig op tienduizend meter hoogte, maar ook vanuit de ruimte.

‘We moeten hier morgen een georganiseerde zoekgroep naartoe brengen en raster voor raster doorzoeken,’ zei Pine. ‘Voor zover mogelijk. Hoe zit het met de andere muilezelruiters die bij Priest waren? En de kampeerders?’

Lambert zei: ‘Die zijn allemaal vertrokken, sommigen zelfs voordat we wisten dat Priest vermist werd.’

‘Toch moet ik al hun namen en contactgegevens hebben,’ zei Pine. ‘En laten we maar hopen dat als er wél iets met Priest is gebeurd,

degene die dat heeft gedaan niet te voet, op een muilezel of vlot is vertrokken.’

Lambert leek zich hier ongemakkelijk bij te voelen en keek even naar zijn collega-ranger.

‘Is er ’s nachts iemand die de muilezels bewaakt?’ vroeg Pine.

Brennan schudde zijn hoofd. ‘Ik ben gisteravond om een uur of elf nog even bij ze wezen kijken. Alles was in orde. We hebben hier wel wat coyotes en bergleeuwen, maar die gaan echt niet op een stel muilezels in een kraal af. Dan worden ze bont en blauw geschopt.’

‘Juist, net als degene die haar heeft afgeslacht,’ zei Pine met een blik op de dode Sallie Belle. ‘Dus om elf uur leefde Sallie Belle nog. De dienstdoende ranger heeft niets gehoord. Hoe heet hij?’

‘Sam Kettler.’

‘Hoe lang werkt hij al bij de NPS?’

‘Vijf jaar, waarvan twee hier in de canyon. Het is een goede vent. Ex-militair.’

‘Ik moet hem spreken,’ zei Pine en ze maakte in gedachten een lijst van alles wat ze moest doen. Toen keek ze weer naar het dode dier. Iets klopte er niet. ‘Waarom ligt er bloed onder de schoft? Dat zou onder haar buik moeten liggen.’ Ze keek naar de mannen, die haar met een lege blik aankeken. ‘De muilezel is verplaatst,’ zei Pine. ‘Help me haar omdraaien.’

Ze pakten allemaal een poot en trokken het dode dier op haar andere zij.

Daar, in de vacht van het dier, stonden twee letters: J en K.

‘Wat betekent dat verdomme?’ zei Lambert.

Ja, wat betekent dat verdomme? dacht Pine.

4

‘Dit is Sam Kettler,’ zei Colson Lambert.

Pine stond op de voorveranda van de eetzaal van de Phantom Ranch toen Lambert eraan kwam met een andere man in een rangeruniform.

‘Hij had dienst toen Priest en de muilezel verdwenen,’ zei Lambert nog.

Pine nam Kettler met een korte, efficiënte blik in zich op.

Hij was bijna één meter negentig en had gebruide en zeer gespierde onderarmen. Hij zette zijn hoed af om het zweet van zijn voorhoofd te vegen, waardoor zijn korte lichtblonde haar zichtbaar werd. Hij leek ongeveer even oud als zij. Zijn ogen waren lichtgrijs. *Een aantrekkelijke man*, dacht ze, terwijl de spieren van zijn strakke kaak zich spanden en ontspanden.

‘Colson zei dat u niets hebt gehoord.’

Kettler schudde zijn hoofd. ‘Het was een vrij stille nacht nadat de kampeerders naar bed waren gegaan. Ik heb mijn rondes gemaakt, wat administratie gedaan en een afvalbak gecontroleerd die niet goed dichtzat. Er zaten een paar beesten in die er een puinhoop van maakten. Ik heb ze weggejaagd. Behalve dat is er niets bijzonders gebeurd.’

‘Heeft Colson verteld wat er is gebeurd?’

Kettler vertrok zijn gezicht. ‘Een ruiter die vermist wordt en een muilezel die is opengesneden. Ziek, hoor!’

Pine zei: ‘Mijn belangrijkste vragen zijn: waarom zou iemand de muilezel weghalen en waarom zou iemand hem doden? We weten niet zeker dat Priest dat heeft gedaan. Het is mogelijk dat iemand dat heeft gedaan en dat Priest hem betrapte, zodat diegene hem de mond moest snoeren.’

‘Dat is zo,’ gaf Lambert toe.

Pine schudde haar hoofd. Haar intuïtie zei haar dat deze theorie niet klopte. Te veel toevalligheden. Te veel dingen die zowel goed als fout hadden moeten gaan als dat was gebeurd. Het leven was niet zoals in films, of in boeken. Soms was het eenvoudigste antwoord het juiste.

Ze keek Kettler even aan. ‘Denk nog eens na. Hebt u iets gezien wat anders was dan anders?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Als dat zo was, had ik het wel gemeld.’

‘Niet gehoord dat iemand met een muilezel wegliep?’

‘Ik weet bijna zeker dat ik dat zou hebben gehoord. Hoe laat is het gebeurd, denkt u?’

‘Ben niet zeker, maar in elk geval na elf uur.’

‘Tijdens mijn rondes ben ik soms ver bij de kraal vandaan. Als iemand de muilezel er toen uit haalde, kan het goed zijn dat ik het niet kon horen.’

‘Oké, als u nog iets te binnen schiet, laat het me weten.’

‘Doe ik. Succes.’ Hij beende weg, met soepele en snelle stappen. Ze zag zijn gespierde schouders opbollen onder zijn strakke overhemd.

‘Wat nu?’ vroeg Colson, waardoor ze haar aandacht niet meer op de vertrekkende Kettler kon richten.

‘Omdat we morgenochtend al vroeg met de zoektocht door de canyon beginnen, ga ik iets eten en dan naar bed.’

Uren later lag Pine naar het plafond te staren van een onbezette kamer in de Phantom Ranch. De kamer was ongeveer drie bij drie, en het personeel had een matras, een laken en een hard kussen voor haar opgedoken. Hier zou ze de nacht doorbrengen. Dat vond ze geen probleem: ze had al heel vaak naar plafonds liggen staren die niet van haar waren.

Phantom Ranch stond in een omgeving die oorspronkelijk Roosevelt Camp heette, naar president Theodore Roosevelt. Hij had hier in 1913 gelogeerd, nadat hij de Grand Canyon tot nationaal monument had verklaard. Pine had ook gehoord dat het Roosevelt was geweest die de indianenstam de Havasupai opdracht had gegeven het gebied te verlaten, zodat het park kon worden opgericht, waardoor hij hen dus feitelijk uit hun huis had gezet. De opstandige Havasupai hadden er vijftig jaar over gedaan, tot lang na Roosevelts dood.

Pine nam het hun niet kwalijk.

De huidige Phantom Ranch was ontworpen door Mary Elizabeth Jane Colter, de beroemde canyonarchitect die ook de naam had bedacht. Hij was gebouwd in 1922 in de schaduw van gele katoenbomen en platanen, en overall waren onverharde paden. Het was een kleine oase in de binnenste kloof van de canyon. In de kleine kantine was een brievenbus waar bezoekers hun ansichtkaarten in konden stoppen, die de muilezels de volgende dag dan zouden meenemen. De ansichtkaarten kregen allemaal een stempel met de tekst: *Gepost per muilezel vanuit de bodem van de Grand Canyon*. Wat was er cooler dan dat, in een wereld waarin smartphones en apparaten met de naam Alexa je leven regelden?

Pine had schone kleren en andere benodigdheden bij zich die ze altijd in haar SUV had, net als haar onderzoekstas. Ze had ze meegenomen in de helikopter die haar naar de bodem van de canyon had gebracht. Hier stonden geen forensische teams van de FBI klaar om onderzoek te doen op plaatsen delict die geanalyseerd moesten worden. Special agents van de FBI die in kleine RA's gestationeerd waren deden dat zo ongeveer allemaal zelf. En Pine was het aanspreekpunt van de FBI voor de Grand Canyon. Op dit moment was Pine dus een groep van één, wat ze prima vond.

De hikers en muilezelruiters die nu aanwezig waren lagen allemaal in bed, in een van de slaapzalen of in een van de rustieke hutten met schuin dak. Pine had samen met hen gegeten in de eetzaal, aan een lange tafel met stoelen met een houten rugleuning en oude, donkere plafondbalken. Niemand wist wie ze was en uit zichzelf vertelde ze niemand iets over zichzelf of over de reden waarom ze hier was.

Pine had niets met gesprekken over koetjes en kalfjes; ze luisterde veel liever naar andere mensen. Zo hoorde je nog eens wat.

Tijdens het avondeten had ze haar keus laten vallen op de stoofschotel met maisbrood en drie glazen water. Hierbeneden was voldoende drinken belangrijk. Voordat ze naar bed was gegaan had ze nog een keer met Lambert en Brennan gepraat. Nu was het bijna één uur, en buiten was het nog steeds een graad of zevenentwintig, waardoor het bedompt en warm was in de kamer. Ze had het raam geopend om wat frisse lucht binnen te laten. Ze droeg alleen nog haar ondergoed en had haar beide pistolen onder handbereik.

Ze had geen idee waar Benjamin Priest kon zijn. Hij zou de canyon inmiddels te voet hebben kunnen verlaten, maar dan had iemand hem zeker gezien. De rangers hadden zijn signalement aan iedereen uitgedeeld en het stond ook op de NPS-website. En als hij Sallie Belle om de een of andere onverklaarbare reden had gedood en die letters in haar huid had gesneden, zou hij daarvoor moeten boeten.

Ze had aantekeningen van haar zaak gemaakt en haar meerderen de bijzonderheden gemaild, inclusief de namen en contactgegevens van de hikers, rafters en muilezelruiters die ze van de Park Police had gekregen. Deze zouden worden verspreid onder de FBI-kantoren in het hele land, zodat zij ze konden onderzoeken. Het Flagstaff-kantoor was ook op de hoogte gebracht en zij hadden haar gevraagd ook alle nieuwe ontwikkelingen te melden.

Er was niets meer te doen eigenlijk, tot de volgende ochtend.

Ze luisterde naar de felle wind buiten en naar het geluid van stromend water in de nabije Bright Angel Creek.

Ze hadden twee bewakers bij het karkas gezet. Anders zou de arme Sallie Belle waarschijnlijk tot op het bot worden schoongevreten door nachtelijke roofdieren.

Pine opende haar ogen toen de gedachte aan de Grand Canyon en de dode muilezel even werd verdrongen.

Ze dacht aan Daniel James Tor.

Op een bepaalde manier had Pine haar hele leven gewacht tot ze de man kon zien die volgens haar verantwoordelijk was voor de verdwijning van haar zus.

Waarom negenentwintig jaar?

Zes maanden geleden had Pine niet meer dan een vage herinnering aan de man die hun slaapkamer bijna dertig jaar geleden was binnengekomen. Artsen hadden daar allerlei namen voor gehad, maar het kwam neer op geheugenverlies door haar jonge leeftijd en de traumatische omstandigheden van de gebeurtenis. Voor Pines eigen welzijn zou haar geest niet toelaten dat ze het zich herinnerde – niet als kind en kennelijk ook niet als volwassene.

Haar moeder had haar de volgende ochtend vroeg gevonden toen ze bewusteloos en bloedend in haar bed lag, nog steeds met de tape over haar mond. Er was een ambulance gebeld. Pine was naar het ziekenhuis gebracht. Ze hadden ontelbare keren voor haar leven gevreesd

tijdens een aantal zware operaties. Uiteindelijk was haar schedel geheel en bleek dat er geen permanente schade aan haar hersens was toegebracht. Dus had ze het ziekenhuis uiteindelijk verlaten en was ze naar huis gegaan, op dat moment het enige nog overgebleven kind van de Pines. Ze had de politie niet goed kunnen helpen. En tegen de tijd dat ze weer thuis was, had de politie het onderzoek al stopgezet.

Pine was doorgedaan met haar leven. Haar ouders waren gescheiden, voornamelijk door wat er die nacht was gebeurd. Ze waren midden twintig, en waren dronken en high geweest toen de indringer hun huis was binnengekomen, en uiteindelijk in slaap gevallen terwijl hun ene dochter zwaargewond in bed lag en de andere was meegenomen door de nachtelijke indringer. Daar gaven ze elkaar de schuld van.

Bovendien waren haar ouders de voornaamste verdachten geweest. Vooral één agent dacht dat Pines vader, uitgeteld door de drugs, de kamer van zijn dochter binnen was gegaan, Mercy had meegenomen, haar had vermoord en haar lichaam ergens had gedumpt.

En hoewel haar moeder en vader een leugentest hadden ondergaan en Pine zei dat haar vader niet de man was die die nacht haar kamer binnen was gekomen, had de politie haar niet echt geloofd. De stad had zich snel tegen de Pines gekeerd en ze moesten verhuizen.

Na de scheiding had Pine bij haar moeder gewoond en een leven geleid dat door Mercy's verdwijning voor altijd was veranderd.

Toen Pine ouder was had haar leven zinloos geleken en had ze helemaal geen ambities gehad. Ze vond niets belangrijk. Het leek alsof haar enige doel was om in alles teleur te stellen. Ze was gaan drinken en hasj gaan roken. Haar cijfers waren shit. Ze raakte betrokken bij vechtpartijen, moest nablijven en werd gearresteerd omdat ze alcohol dronk terwijl ze daar te jong voor was. Talloze keren had ze winkeldiefstal gepleegd. Ze vond niets en niemand belangrijk, ook zichzelf niet.

Toen was ze naar een jaarmarkt gegaan en ging geheel spontaan naar een waarzegster. De vrouw in de kleine tent droeg een tulband en een kleurrijk gewaad. Pine herinnerde zich dat ze erom had gegniffeld, ze wist zeker dat het allemaal bedrog was. Maar de vrouw pakte haar hand, keek naar Pines handpalm en keek bijna meteen met een verbaasde blik naar Pines gezicht.

‘Wat is er?’ vroeg Pine ongeïnteresseerd.

‘Ik voel twee hartslagen. Twee harten.’

Pine verstijfde. Ze had de vrouw niet verteld dat ze er een van een tweeling was. Ze had de vrouw helemaal niets verteld.

De vrouw keek aandachtiger naar Pines handpalm en trok een lijn over haar hand. Ze fronste.

‘Wat is er?’ vroeg Pine weer, deze keer helemaal gefocust.

‘Twee hartslagen, zeker.’ Ze zweeg. ‘Maar slechts één ziel.’

Pine had de vrouw verbijsterd aangekeken, en de vrouw had háár verbijsterd aangekeken.

‘Twee hartslagen en één ziel?’ zei Pine. Toen de vrouw knikte vroeg ze: ‘Hoe is dat mogelijk?’

De vrouw zei: ‘Ik denk dat je weet dat het heel goed mogelijk is. Je weet dat het wáár is.’

Vanaf dat moment stortte Pine zich helemaal op alles wat ze ondernam. Het was alsof ze probeerde twee levens te leiden in plaats van één. Om iets te bereiken voor haar zus, om iets te bereiken waarvoor Mercy zelf nooit de kans had gekregen.

Dankzij haar lengte, haar kracht en haar atletische eigenschappen was ze op high school een topatlete geworden: ze basketbalde, liep hard en was tijdens de staatskampioenschappen de pitcher van het softbalteam.

Toen was ze uitgedaagd om samen met het jongensvoetbalteam te gaan gewichtheffen en had ze ontdekt dat ze meer gewicht kon heffen dan de meeste jongens. Daarna had ze haar passie, drive en fanatieke ambitie gericht op de halterstangen. Ze was als een raket omhooggeschoten naar de nationale top en ze won waar ze maar naartoe ging bekertjes en roem. Sommigen noemden haar de sterkste vrouw van Amerika, pond na pond.

En toen ging ze naar college, waar ze had geprobeerd om in het Olympisch team te komen, maar dat was mislukt. Doordat ze één enkele kilo te licht was.

Dat gevoel van falen, niet echt voor haarzelf maar eigenlijk voor haar tweelingzus, had verlamd gewerkt. Maar ze kon er niets aan doen, alleen doorgaan.

Daarna kwam de FBI, haar carrière, de enige carrière die Pine dacht ooit te zullen hebben.

En tijdens die carrière was ze altijd bewust steeds meer naar het westen opgeschoven, omdat daar, in de grote weidse ruimten, enkele van de ergste roofdieren op hun slachtoffers jaagden. Ze had over hen allemaal gelezen en onderzoek naar hen gedaan. Ze was zelfs zo goed geworden in profiling dat ze een baan aangeboden had gekregen bij de Behavioral Analysis Unit 3 – de Gedrags Analyse Eenheid – van de FBI. Die eenheid onderzocht misdaden tegen kinderen.

Dat aanbod had ze afgewezen. Ze wilde geen profiler van monsters worden, hoewel de functie van profiler toen niet eens bestond bij de FBI. Dat was een mythe die in stand werd gehouden door de populaire cultuur.

In plaats daarvan wilde Pine die misdadigers juist de handboeien omdoen, hun hun rechten voorlezen en toekijken terwijl het rechtstelsysteem hen ergens kon opsluiten waar ze nooit meer iemand kwaad konden doen.

Deze toekomst voor haar was bepaald op het moment dat die vinger als laatste op Mercy's voorhoofd tikte, en de man met een ijzingwekkende zekerheid zei: *mutte*.

En zo was haar leven geweest, tot zes maanden geleden.

Toen stelde een vriendin die iets van Pines verleden wist voor dat ze kon proberen haar herinneringen door hypnose te reconstrueren. Pine had daar wel iets over gehoord doordat het Bureau dat bij bepaalde zaken, met wisselend resultaat, had gebruikt. Het was een controversieel onderwerp, met evenveel voor- als tegenstanders. En Pine wist dat die procedure ook tot onjuiste herinneringen had geleid, waardoor onschuldige mensen hadden geleden.

Maar zij had niets te verliezen als ze het probeerde.

Na verschillende sessies van Pine met de hypnotherapeut was Daniel James Tor eindelijk uit de diepte van haar onderbewustzijn opgedoken, als een sadistisch monster dat uit zijn helse hol in het felle daglicht kroop.

Het probleem was dat Pine voordat ze werd gehypnotiseerd al heel lang alles van Tor wist. Iedereen die seriemoorden bestudeerde zou de naam Daniel James Tor kennen. Door hem leken mensen als Ted Bundy inefficiënt en onbeholpen. Ze had zijn carrière bestudeerd, het verloop van zijn actieve perioden, de achtergrond van zijn slacht-

offers. Dus moest de voor de hand liggende vraag worden gesteld: haalde ze Tor uit haar onderbewustzijn omdat hij in de nacht van 7 juni 1989 echt door dat raam was gekomen? Of herinnerde ze zich hem doordat ze wilde dat dat gebeurde? Doordat hij in die periode in de omgeving was geweest? Zou de man haar in staat stellen het verwerkingsproces af te sluiten, of hij het echt had gedaan of niet?

Pines vader was al heel lang dood. Nadat hij een week lang in een armoedig motel in Louisiana drank en drugs had gebruikt, had hij de loop van zijn geweer in zijn mond gestopt en een schot hagel afgevuurd, op de verjaardag van zijn dochter. Volgens Pine was dat geen toeval. Misschien had haar vader haar willen laten zien dat hij zich schuldig voelde om wat er was gebeurd. Maar in plaats daarvan had hij ervoor gezorgd dat al haar verjaardagen gepaard gingen met de herinnering aan haar vader die zichzelf door zijn hoofd schoot.

Haar moeder leefde nog. Pine wist waar ze was, maar ze waren uit elkaar gegroeid. Dat Pine volwassen was had niet betekend dat ze naar haar moeder trok, sterker nog, het had de afstand zelfs vergroot. De afstand was misschien wel even breed als de enorm brede kloof van de Grand Canyon; breder misschien wel, want zoals Pine had gemerkt konden je hersens alles doen, vooral als ze een spelletje met je speelden. Ze konden je dingen laten zien die er niet waren of je dingen niet laten zien die vlak voor je neus stonden. Was het Tor dus echt of was die hypnose een complete mislukking geweest?

Ze had geen idee.

Ze deed haar ogen weer dicht, maar die gingen bijna meteen weer open. Dat kwam niet doordat ze niet kon slapen, maar doordat er buiten iemand bewoog.

Het kostte Pine twintig seconden om haar kleren en schoenen aan te trekken, haar reserve-Beretta in haar enkelholster te stoppen en met haar rechterhand de Glock 23 te pakken.

Daarna deed ze wat ze altijd deed.

Atlee Pine stormde recht op het onbekende af.

5

In de weidse open vlakten van het noorden van Arizona, met weinig omgevingslicht, was de hemel bezaaid met sterren.

Maar in de Grand Canyon leek het, zelfs al was de hemel duidelijk te zien, alsof de sterren iets van hun glans verloren tijdens de reis van hun licht naar de bodem van de kloof. Dan pas realiseerde je je hoe hoog de wanden waren. Het leek alsof ze elk beetje licht absorbeerden voordat het de bodem kon bereiken.

Pine ging op haar hurken zitten en draaide langzaam om haar as. Voor zover ze kon zien was er niemand buiten. De duisternis werd niet verstoord doordat iemand stiekem rookte, wat verboden was in de canyon in verband met brandgevaar. Er was geen licht van een telefoon. Afhankelijk van de provider had je een slechte ontvangst of helemaal geen ontvangst. Er was geen wifi. De Ranch had een betaaltelefoon die creditcards accepteerde, maar dat was dan ook alle beschikbare technologie. Facebook-, Instagram- en Twitter-verslaafden zouden moeten wachten tot ze weer boven waren voordat ze zich weer aan hun hobby konden wijden.

Haar blik dwaalde steeds verder weg en stuitte op steeds meer donkere aarde.

Daar was het weer.

Stiekem. Niet nonchalant. Ze had beide meegemaakt en wist intuïtief wat het verschil was.

Half gebukt liep ze naar voren, met een hand stevig op haar Glock.

In haar andere hand had ze een zaklamp. De lichtstraal viel af en toe op een schorpioen, waardoor de giftige wezens duidelijk zichtbaar werden.

Daarna hoorde ze het gehinnik van een muilezel. Er waren twee muilezelkralen hierbeneden: een commerciële voor Phantom Ranch en een andere, verder weg, die door de Park Service werd gebruikt.

Maar die kraal lag aan de andere kant van de Bright Angel Creek en vlak bij de oevers van de Colorado. Het gehinnik was van de dichtstbijzijnde kraal gekomen, wist Pine.

Degene die daar was wilde kennelijk nog een muilezel meenemen en doden, en misschien ook weer letters op de flank aanbrengen. Was dit de vermiste Benjamin Priest, die in een aanval van krankzinnigheid grote dieren doodde?

Ze liep zo snel en geluidloos mogelijk naar de kraal, terwijl ze de grond voor zich bleef verlichten. Hier kwamen zes soorten ratelslangen voor, en die kwamen allemaal 's nachts tevoorschijn. Ze was niet echt bang dat ze op een ratelslang zou stappen, want die konden de trillingen voelen van haar voeten op de aarde en zouden dan wegglijpen.

De kraal lag zo'n dertig meter verderop. De voetstappen die ze had gehoord stopten.

Even later hoorde ze weer gehinnik, gevolgd door gesnuif.

En toen, links van haar, zag ze beweging.

De man kwam uit het donker tevoorschijn en liet zich aan Pine zien. Het was Sam Kettler. Hij legde een vinger tegen zijn lippen en wees in de richting van de kraal.

Pine knikte.

Kettler liep naar haar toe.

'Daar is iemand,' zei Pine.

'Weet ik. Ik heb jullie allebei gevolgd, denk ik.'

'Gezien wie het was?'

'Nee.'

'Dan moeten we maar gaan kijken. Bent u gewapend?'

Kettler klopte op zijn holster. 'Hoop dat ik dit niet nodig heb. Ik ben niet bij de Park Service gaan werken om mensen dood te schieten. Heb dat in het leger vaak genoeg gedaan.'

Ze liepen samen door, terwijl ze zo min mogelijk geluid maakten.

Pine keek goedkeurend naar hoe Kettler zich bewoog, hoe hij zijn silhouet zo klein mogelijk maakte en zijn voeten zorgvuldig neerzette. Hij leek over de ongelijke bodem te glijden, niet te lopen.

Nu kon ze de kraal zien.

Toen ze de kraal bereikten had ze net haar zaklamp op de rail op de loop van haar Glock vastgemaakt.

Kettler pakte zijn pistool en duwde met zijn duim de veiligheidspal op 'voren'.

Het geluid kwam van helemaal achterin.

Kettler wees naar zichzelf en gebaarde naar links.

Pine knikte en liep naar rechts. Even later begon ze te rennen, sloeg de hoek om en bleef staan, met haar zaklamp en loop gericht op de persoon voor haar.

Kettler was er al, met zijn wapen op hetzelfde doelwit gericht.

De persoon gilde en sprong achteruit.

'FBI! Handen omhoog waar ik ze kan zien, anders schiet ik,' riep Pine. Meteen ontspande ze een beetje, want de persoon leek een tienermeisje.

'O, shit!' riep het meisje. Ze droeg een korte broek, sokken met badslippers en een T-shirt met korte mouwen. Ze begon te huilen. 'Doe me alstublieft niets. God, schiet alstublieft niet.'

Pine liet haar loop vijfenveertig graden zakken. Haar blik was gericht op het lange voorwerp in de rechterhand van het meisje. Ze zette een stap dichterbij en liet toen de loop helemaal zakken.

Het was geen mes, maar een wortel.

Kettler stapte naar voren, maar liet zijn pistool ook zakken.

'Wat doe je hier in vredesnaam?' vroeg Pine.

Het meisje hield de wortel omhoog. 'Ik wilde Jasmine voeren. Zij is de muilezel waar ik op heb gereden.'

'Weet je dat er gisterochtend een dode muilezel is gevonden?'

Het meisje knikte. 'Ik denk dat ik ook daarom hiernaartoe kwam. Ik wilde kijken of het goed met ze ging.'

Pine deed haar pistool in de holster. 'Hoe heet je?'

'Shelby Foster.'

'Oké, Shelby. Ben je hier met je familie?'

'Mijn vader en broer.'

'Waar kom je vandaan?'

'Wisconsin. Dat lijkt totaal niet op hoe het hier is. Het is hier zo mooi.'

'Ja, dat is zo. Oké, Shelby, geef Jasmine haar wortel en dan brengen we je daarna terug naar je hut.'

Kettler stopte zijn pistool ook weg en keek toen naar de dunne slippers. 'Hier zijn ratelslangen en schorpioenen, meisje. Dat is niet echt geschikt schoeisel.'

‘In de hut heb ik laarzen. Maar die wilde ik niet weer aantrekken. Mijn voeten zijn helemaal opgezet door de rit naar beneden.’

Kettler zei met een vriendelijke glimlach: ‘Ja, dat kan gebeuren. Maar denk de volgende keer even na voordat je gaat wandelen, oké?’

Later, terwijl ze naar een van de hutten liepen, zei Shelby tegen Pine: ‘U bent dus een FBI-agent?’

‘Ja, dat klopt.’

‘Ik dacht dat dat meestal mannen waren.’

‘Dat is ook zo. Maar ik niet.’

‘Wauw, wat cool.’

‘Ja, dat is zo,’ zei Kettler, wat hem een blik van Pine opleverde.

‘Hebben jullie al ontdekt wie die muilezel heeft vermoord?’ vroeg Shelby.

‘Nog niet, maar dat komt nog wel.’

‘Wie zou zoiets afschuwelijks hebben kunnen doen?’

‘Helaas bestaan er afschuwelijke mensen, Shelby. Kijk dus altijd goed om je heen en niet de hele dag alleen naar je telefoonscherm. En doe niet altijd oortjes in, want dan ben je een gemakkelijk doelwit. Let goed op, oké?’ Toen de tiener onder de indruk leek, vertrok Pine haar mond tot een glimlach en zei: ‘Meiden moeten op elkaar passen. Ja, toch?’

Shelby beantwoordde haar glimlach en knikte.

Pine keek haar na toen ze snel haar hut binnenstapte.

Kettler zei: ‘Goed, ik kan maar beter teruggaan.’

‘Bedankt voor de hulp, meneer Kettler.’

‘Mijn pa is meneer Kettler. Ik ben gewoon Sam.’

‘Ik ben Atlee.’

Kettler keek om zich heen. ‘Weet je, ik ben hiernaartoe gekomen voor wat rust. Had nooit verwacht dat zoiets als dit zou gebeuren. Iedereen is nu gespannen.’

‘Jullie hebben hier wel eerder met vermiste personen te maken gehad.’

‘Ja, maar we hebben nooit eerder een vermoorde muilezel gehad. Om de een of andere reden vind ik dat erger dan die vermiste man.’ Hij knikte naar haar. ‘Laat maar weten als ik je ergens mee kan helpen.’

Pine haalde een visitekaartje tevoorschijn en gaf dat aan hem.

‘Mijn mobiele nummer staat op de achterkant. Als je iets te binnen schiet of als je gewoon wilt kletsen, bel je me maar.’

Hij tikte tegen zijn hoed. ‘Misschien kunnen we een keer samen een biertje drinken. Colson zei dat je in Shattered Rock woont.’

‘Ja. Ben hier nu ongeveer een jaar.’

‘Ik woon in Tusayan, daar niet ver vandaan.’

‘Nee, dat is zo.’

Hij stopte het kaartje in het borstzakje van zijn overhemd. ‘Oké, tot ziens.’ Hij glimlachte en liep weg.

Ze keek hem na en dacht aan iets wat ze zojuist had ontdekt.

Als dat meisje haar hut ongemerkt kon verlaten en naar de kraal kon lopen, betekende dit dat Benjamin Priest dat ook had kunnen doen. De muilezel was dood. En misschien was Priest ook dood.

De canyon was groot, maar een lijk zou moeilijk lange tijd ongemerkt ergens kunnen liggen. Aan de roofvogels in de lucht en de roofdieren op de grond zou te zien zijn waar het lag. Maar Pine wilde Priest liever levend vinden. Ze wilde hem vragen stellen en hoopte dat hij daar de antwoorden op had. Ze had de pest aan mensen die dieren doodden, vooral omdat ze soms verder gingen en ook mensen doodden.

Ze keek op haar horloge. Over ongeveer zes uur zouden ze beginnen met een serieuze zoektocht naar Priest. En of ze hem nu dood of levend zouden vinden, Pine had het gevoel dat ze dan nog veel meer vragen zou hebben. En dat dit misschien, heel misschien, niet meer zou zijn dan het spreekwoordelijke topje van de ijsberg.